HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

19 martie 2020*

„Trimitere preliminară – Politica comună în materie de azil și de protecție subsidiară – Proceduri comune de acordare a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 46 alineatul (3) – Examinare deplină și *ex nunc* – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul la o cale de atac efectivă – Competențe și obligații ale instanței de fond – Lipsa competenței de modificare a deciziilor autorităților competente în materie de protecție internațională – Reglementare națională care prevede o obligație de pronunțare în termen de 60 de zile”

În cauza C-406/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Budapesta-Capitală, Ungaria), prin decizia din 4 iunie 2018, primită de Curte la 20 iunie 2018, în procedura

PG

împotriva

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră (raportor), doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședinta Curții, îndeplinind funcția de judecătoare a Camerei întâi, domnii M. Safjan și L. Bay Larsen și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 septembrie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru PG, de Sz. M. Sánta, ügyvéd;

– pentru guvernul maghiar, inițial de M. Z. Fehér, de G. Tornyai și de M. M. Tátrai, ulterior de M. Z. Fehér și de M. M. Tátrai, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: maghiara.

– pentru guvernul german, inițial de T. Henze și de R. Kanitz, ulterior de R. Kanitz, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande, de A. Tokár și de J. Tomkin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 decembrie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60), citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între PG, pe de o parte, și Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Oficiul pentru Imigrație și Azil, Ungaria) (denumit în continuare „oficiul”), pe de altă parte, ca urmare a deciziei acestuia din urmă de a-i respinge cererea de protecție internațională și de a dispune îndepărtarea sa, însoțită de o interdicție de intrare și de ședere cu o durată de doi ani.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (18), (50) și (60) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[…]

(50) În conformitate cu un principiu fundamental al dreptului Uniunii, deciziile adoptate cu privire la o cerere de protecție internațională […] sunt supuse unei căi de atac [efective] în fața unei instanțe judecătorești.

[…]

(60) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de cartă. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 și 47 din cartă și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.”

4 Potrivit articolului 1 din Directiva 2013/32, scopul acesteia este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9).

5 Articolul 2 litera (f) din Directiva 2013/32 definește „autoritatea decizională” ca fiind „orice organism cvasijudiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională și având competența de a hotărî în primă instanță în astfel de cazuri”.

6 Potrivit articolului 46 alineatele (1), (3), (4) și (10) din această directivă:

„(1) Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

(a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:
(i) de a considera nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară;

[…]

(3) Pentru a se conforma alineatului (1), statele membre se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE, cel puțin în cazul procedurilor privind căile de atac în fața unei instanțe de fond.

(4) Statele membre prevăd termene rezonabile și alte norme necesare pentru exercitarea de către solicitant a dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1). […]

[…]

(10) Statele membre pot prevedea termene pentru examinarea de către instanța judecătorească, în temeiul alineatului (1), a deciziei adoptate de autoritatea decizională.”

Dreptul maghiar

7 Articolul 68 alineatele (2), (3), (5) și (6) din menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Legea nr. LXXX din 2007 privind dreptul de azil) are următorul cuprins:

„(2) Instanța pronunță hotărârea în termen de 60 de zile de la primirea actului de sesizare a instanței. […]

[…]

(4) […] Instanța efectuează o examinare completă atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept la data adoptării hotărârii judecătorești.

(5) Instanța nu poate modifica decizia autorității competente în materie de azil.

(6) Decizia pe fond a instanței prin care se închide procedura nu este supusă căilor de atac.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

8 PG, kurd din Irak, s-a prezentat fără document de identitate într-o zonă de tranzit din Ungaria la 22 august 2017 și a depus acolo o cerere de protecție internațională din cauza riscurilor invocate pentru viața sa în țara sa de origine. Autoritățile maghiare au respins această cerere la 14 martie 2018 și au „declarat inaplicabil în privința sa principiul nereturnării”. Împotriva sa a fost adoptată o măsură de returnare însoțită de o interdicție de ședere cu o durată de doi ani.

9 Persoana interesată a sesizat instanța de trimitere cu o acțiune împotriva refuzului de a i se acorda protecție internațională.

10 Din dosarul de care dispune Curtea reiese că o altă instanță maghiară decât cea de trimitere a anulat deja două decizii precedente ale oficiului, una din 25 octombrie 2017, iar cealaltă din 18 ianuarie 2018, ambele de respingere a cererii de protecție internațională a aceleiași persoane. Astfel, decizia din 14 martie 2018 ar fi a treia de respingere a unei cereri de protecție internațională a lui PG, după două anulări succesive.

11 Instanța de trimitere arată că, din anul 2015, dreptul maghiar nu mai permite instanțelor să modifice deciziile administrative în materie de protecție internațională și să acorde ele însești una dintre formele de protecție. Astfel de decizii nu pot fi decât, dacă este cazul, anulate, persoana interesată fiind atunci plasată din nou în situația de solicitant în fața oficiului. Ea apreciază că, pentru acest motiv, ciclul de respingere de către oficiu urmat de o anulare de către instanță se poate repeta *ad libitum*. Ea se întreabă dacă un astfel de risc nu atrage incompatibilitatea noilor modalități procedurale maghiare cu prevederile Directivei 2013/32 în materia dreptului la o cale de atac efectivă.

12 Pe de altă parte, instanța de trimitere se confruntă cu termenul de soluționare de maximum 60 de zile prevăzut de legislația maghiară. Ea apreciază că, în anumite cauze, printre care cauza principală pare a fi reprezentativă, un astfel de termen nu este suficient pentru a strânge elementele necesare, pentru a stabili cadrul factual, pentru a asculta persoana interesată și, prin urmare, pentru a pronunța o decizie jurisdicțională corect motivată. Așadar, ea ridică problema compatibilității acestui termen cu dreptul la o cale de atac efectivă prevăzut de Directiva 2013/32 și de articolul 47 din cartă.

13 În aceste condiții, Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Budapesta-Capitală, Ungaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 47 din [cartă] și articolul 31 din Directiva 2013/32 […] – în lumina dispozițiilor articolelor 6 și 13 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950] – pot fi interpretate în sensul că este posibil ca un stat membru să garanteze dreptul la o cale de atac efectivă chiar și în cazul în care instanțele naționale nu pot să modifice deciziile adoptate în procedurile de azil, ci doar să le anuleze și să dispună derularea unei noi proceduri?

2) Articolul 47 din [cartă] și articolul 31 din Directiva 2013/32 […] – în lumina dispozițiilor articolelor 6 și 13 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale] – pot fi interpretate în sensul că este conformă cu respectivele dispoziții legislația unui stat membru care stabilește un termen imperativ invariabil de 60 de zile în total pentru procedurile judiciare de azil, indiferent de orice circumstanță individuală și fără să ia în considerare aspectele specifice ale cauzei și posibilele dificultăți în materie de probe?”

Procedura în fața Curții

14 Instanța de trimitere a solicitat judecarea cauzei potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. La 31 iulie 2018, Camera întâi a decis, după ascultarea avocatului general, să nu admită această cerere.

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

15 Este necesar să se observe că, deși întrebările preliminare, astfel cum sunt formulate de instanța de trimitere, privesc interpretarea articolului 31 din Directiva 2013/32, referitor la procedura administrativă de examinare a cererilor de protecție internațională, cererea de decizie preliminară se referă, în realitate, la punerea în aplicare a dreptului la o cale de atac efectivă prevăzut la articolul 46 din respectiva directivă. Prin urmare, această din urmă dispoziție, în special alineatul său (3), este cea care trebuie interpretată pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere.

Cu privire la prima întrebare

16 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care conferă instanțelor numai competența de a anula deciziile autorităților competente în materie de protecție internațională, cu excluderea celei de a le modifica.

17 După cum a arătat domnul avocat general la punctele 21 și 31 din concluziile sale, Curtea s-a pronunțat, ulterior înregistrării prezentei cereri de decizie preliminară, cu privire la o asemenea problemă în Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto (C-585/16, EU:C:2018:584), și în Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626).

18 Ea a arătat astfel, la punctele 145 și 146 din Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto (C-585/16, EU:C:2018:584), că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 se referă numai la „examinarea” căii de atac și, așadar, nu privește urmările unei eventuale anulări a deciziei contestate. Astfel, adoptând această directivă, legiuitorul Uniunii nu a intenționat să introducă vreo normă comună potrivit căreia organismul cvasijudiciar sau administrativ prevăzut la articolul 2 litera (f) din directiva menționată ar trebui să își piardă competența după anularea deciziei sale inițiale referitoare la o cerere de protecție internațională. Rămâne astfel posibil pentru statele membre să prevadă că dosarul, în urma unei asemenea anulări, trebuie trimis acestui organism pentru ca el să ia o nouă decizie.

19 La punctele 147 și 148 din hotărârea menționată, Curtea a precizat că, în aceste condiții, articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 ar fi lipsit de orice efect util dacă s-ar admite că, după pronunțarea unei hotărâri prin care instanța de fond a procedat, în conformitate cu această dispoziție, la o apreciere deplină și *ex nunc* a necesităților de protecție internațională ale solicitantului în temeiul Directivei 2011/95, organismul menționat ar putea lua o decizie contrară acestei aprecieri sau ar putea lăsa să se scurgă un interval de timp considerabil, care ar putea crește riscul survenirii unor elemente care să necesite o nouă apreciere actualizată. În consecință, chiar dacă Directiva 2013/32 nu are ca obiect instituirea unei norme comune în ceea ce privește competența de a adopta o nouă decizie referitoare la o cerere de protecție internațională după anularea deciziei inițiale, reiese totuși din obiectivul său, care constă în a asigura o prelucrare cât mai rapidă posibil a cererilor de această natură, din obligația de a garanta un efect util articolului 46 alineatul (3) din aceasta, precum și din necesitatea, care decurge din articolul 47 din cartă, de a asigura o cale de atac efectivă că fiecare stat membru pentru care această directivă este obligatorie trebuie să își adapteze dreptul național astfel încât, în urma anulării deciziei inițiale și în caz de trimitere a dosarului la organismul cvasijudiciar sau administrativ vizat la articolul 2 litera (f) din directiva menționată, o nouă decizie să fie adoptată într-un termen scurt și să fie conformă cu aprecierea cuprinsă în hotărârea care a pronunțat anularea.

20 Prin urmare, din moment ce o instanță anulează o decizie a unei autorități administrative în urma unei examinări exhaustive și actualizate a nevoilor de protecție internațională ale unui solicitant în lumina tuturor elementelor relevante de drept și de fapt și constată că acestui solicitant trebuie să i se acorde o protecție internațională, iar apoi trimite cauza autorității administrative pentru ca aceasta să ia o nouă decizie, respectiva autoritate administrativă este obligată să acorde protecția internațională solicitată, sub rezerva survenirii unor elemente de fapt sau de drept care necesită în mod obiectiv o nouă apreciere actualizată, în caz contrar existând riscul de a priva articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, precum și articolele 13 și 18 din Directiva 2011/95 de efectul lor util (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 66).

21 În ceea ce privește controlul deciziei adoptate de autoritatea administrativă menționată în urma unei asemenea hotărâri, Curtea a subliniat că, deși este adevărat că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 nu obligă statele membre să confere o competență de modificare instanțelor competente să judece căi de atac în temeiul acestei dispoziții, nu este mai puțin adevărat că aceste instanțe trebuie să asigure, în fiecare caz și ținând seama de împrejurările specifice fiecărei spețe, respectarea dreptului la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctele 69 și 70).

22 Curtea a dedus de aici, în ceea ce privește normele procedurale puse în aplicare în litigiul principal, că, în cazul în care o hotărâre judecătorească în care instanța a efectuat o examinare deplină și *ex nunc* a nevoilor de protecție internațională ale persoanei în cauză, la finalul căreia a statuat că trebuie să îi fie acordată o asemenea protecție, este contrazisă de decizia ulterioară a autorității administrative competente, instanța menționată trebuie, atunci când dreptul național nu îi conferă niciun mijloc care să îi permită să asigure respectarea hotărârii sale, să modifice această decizie a autorității administrative și să o substituie cu propria decizie, lăsând neaplicată, dacă este necesar, reglementarea națională care i-ar interzice să procedeze astfel (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctele 68, 72 și 77).

23 Prin urmare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care conferă instanțelor numai competența de a anula deciziile autorităților competente în materie de protecție internațională, cu excluderea celei de a le modifica. Cu toate acestea, în cazul trimiterii dosarului la autoritatea administrativă competentă, este necesar ca o nouă decizie să fie adoptată într-un termen scurt și să fie conformă cu aprecierea cuprinsă în hotărârea de anulare. În plus, în cazul în care o instanță națională a constatat, după ce a efectuat o examinare deplină și *ex nunc* a tuturor elementelor de fapt și de drept relevante prezentate de solicitantul de protecție internațională, că, în temeiul criteriilor prevăzute de Directiva 2011/95, acestui solicitant trebuie să i se recunoască o astfel de protecție pentru motivul pe care îl invocă în susținerea cererii sale, dar că o autoritate administrativă adoptă ulterior o decizie în sens contrar, fără a stabili în acest scop survenirea unor elemente noi care să justifice o nouă apreciere a nevoilor de protecție internațională a solicitantului în cauză, instanța respectivă trebuie, atunci când dreptul național nu îi conferă niciun mijloc care să îi permită să asigure respectarea hotărârii sale, să modifice această decizie neconformă cu decizia sa anterioară și să o substituie cu propria decizie referitoare la cererea de protecție internațională, lăsând neaplicată, dacă este necesar, reglementarea națională care i-ar interzice să procedeze în acest sens.

Cu privire la a doua întrebare

24 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care acordă instanței sesizate cu o cale de atac împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională un termen de 60 de zile pentru a se pronunța.

25 Este necesar să se arate că Directiva 2013/32 nu numai că nu prevede norme armonizate în materie de termene de soluționare, ci chiar abilitează statele membre să stabilească astfel de termene la articolul 46 alineatul (10).

26 Pe de altă parte, astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții, în lipsa unor norme ale Uniunii în materie, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru atribuția de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor, în temeiul principiului autonomiei procedurale, cu condiția însă ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (Hotărârea din 15 martie 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, punctul 48 și jurisprudența citată).

27 În ceea ce privește respectarea condiției referitoare la principiul echivalenței în cazul unui termen de soluționare precum cel în discuție în litigiul principal, este necesar să se arate, sub rezerva verificărilor care incumbă instanței de trimitere, că nu reiese din dosarul aflat la dispoziția Curții și, de altfel, nici nu s-a susținut o asemenea teză, că situații similare sunt reglementate de modalități procedurale naționale care ar fi mai favorabile decât cele prevăzute pentru punerea în aplicare a Directivei 2013/32 și aplicate în litigiul principal (a se vedea prin analogie Hotărârea din 7 noiembrie 2019, Flausch și alții, C-280/18, EU:C:2019:928, punctul 28).

28 În ceea ce privește respectarea principiului efectivității, trebuie amintit că articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32 recunoaște solicitanților de protecție internațională dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești împotriva deciziilor luate cu privire la cererea lor. Articolul 46 alineatul (3) din această directivă definește conținutul dreptului respectiv precizând că statele membre care au obligații în temeiul acesteia trebuie să se asigure că instanța în fața căreia este contestată decizia referitoare la cererea de protecție internațională efectuează „examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95]” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 51).

29 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante, orice decizie privind acordarea statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară trebuie să se întemeieze pe o evaluare individuală (Hotărârea din 25 ianuarie 2018, F., C-473/16, EU:C:2018:36, punctul 41 și jurisprudența citată), care urmărește să stabilească dacă, ținând seama de situația personală a solicitantului, sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea unui asemenea statut (Hotărârea din 5 septembrie 2012, Y și Z, C-71/11 și C-99/11, EU:C:2012:518, punctul 68).

30 În plus, este necesar să se amintească, astfel cum a procedat domnul avocat general la punctele 62 și 63 din concluziile sale, că, în cadrul căii de atac jurisdicționale prevăzute la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, reclamanților li se garantează un anumit număr de drepturi procedurale specifice în temeiul articolului 12 alineatul (2) din această directivă, și anume dreptul la un interpret, posibilitatea de a comunica printre altele cu Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați și accesul la anumite informații, al articolului 20 din directiva menționată, și anume

posibilitatea de a beneficia de asistență juridică și de reprezentare gratuite, al articolului 22 din aceeași directivă privind accesul la un consilier juridic, precum și al articolelor 24 și 25 din aceasta, referitoare la drepturile persoanelor cu nevoi speciale și ale minorilor neînsoțiți.

31 Curtea a avut de asemenea ocazia să amintească faptul că, în principiu, este necesar să se prevadă o audiere a solicitantului, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite anumite condiții cumulative (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, punctele 37 și 44-48). Pe de altă parte, poate fi util să se dispună alte măsuri de cercetare judecătorească, în special examenul medical menționat la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2013/32.

32 În speță, potrivit instanței de trimitere, se poate întâmpla ca, ținând seama de sarcina și de condițiile sale de muncă sau de dificultatea deosebită a anumitor cauze, instanța sesizată cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională să nu fie, din punct de vedere material, în măsură să asigure, în termenul de 60 de zile care îi este acordat, respectarea tuturor normelor menționate la punctele 27-31 din prezenta hotărâre în fiecare dintre cazurile supuse examinării sale.

33 În același timp, trebuie amintit că instanța de trimitere a calificat termenul menționat drept „imperativ”.

34 Într-o astfel de situație, în lipsa oricărei norme naționale destinate să garanteze judecarea cauzei într-un termen rezonabil, precum o normă care să prevadă ca, la expirarea termenului de 60 de zile, dosarul să fie atribuit unei alte instanțe, principiul efectivității dreptului Uniunii implică obligația instanței de a lăsa neaplicată reglementarea națională care l-ar considera imperativ.

35 Cu toate acestea, mai trebuie observat că Directiva 2013/32 prevede de asemenea, la articolul 46 alineatul (4), obligația statelor membre de a institui termene rezonabile de soluționare. Acestea contribuie, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 48 din concluziile sale, la realizarea obiectivului global al unei examinări cât de repede posibil a cererilor de protecție internațională, stabilit în considerentul (18) al acestei directive.

36 Astfel, obligația instanței de a lăsa neaplicată o reglementare națională care prevede un termen de soluționare incompatibil cu principiul efectivității dreptului Uniunii nu poate să o exonereze de orice obligație de celeritate, ci îi impune doar să considere termenul care îi este acordat drept indicativ, revenindu-i sarcina de a se pronunța cât mai repede atunci când se constată că un astfel de termen este depășit.

37 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care acordă instanței sesizate cu o cale de atac împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională un termen de 60 de zile pentru a se pronunța, cu condiția ca această instanță să fie în măsură să asigure într-un asemenea termen efectivitatea normelor de fond și a garanțiilor procedurale recunoscute solicitantului de dreptul Uniunii. În caz contrar, instanța menționată este obligată să lase neaplicată reglementarea națională care stabilește termenul de soluționare și, după expirarea acestui termen, să pronunțe hotărârea sa cât mai prompt cu putință.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) **Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care conferă instanțelor numai competența de a anula deciziile autorităților competente în materie de protecție internațională, cu excluderea celei de a le modifica. Cu toate acestea, în cazul trimiterii dosarului la autoritatea administrativă competentă, este necesar ca o nouă decizie să fie adoptată într-un termen scurt și să fie conformă cu aprecierea cuprinsă în hotărârea de anulare. În plus, în cazul în care o instanță națională a constatat, după ce a efectuat o examinare deplină și *ex nunc* a tuturor elementelor de fapt și de drept relevante prezentate de solicitantul de protecție internațională, că, în temeiul criteriilor prevăzute de Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordat, acestui solicitant trebuie să i se recunoască o astfel de protecție pentru motivul pe care îl invocă în susținerea cererii sale, dar că o autoritate administrativă adoptă ulterior o decizie în sens contrar, fără a stabili în acest scop survenirea unor elemente noi care să justifice o nouă apreciere a nevoilor de protecție internațională a solicitantului în cauză, instanța respectivă trebuie, atunci când dreptul național nu îi conferă niciun mijloc care să îi permită să asigure respectarea hotărârii sale, să modifice această decizie neconformă cu decizia sa anterioară și să o substituie cu propria decizie referitoare la cererea de protecție internațională, lăsând neaplicată, dacă este necesar, reglementarea națională care i-ar interzice să procedeze în acest sens.**

2) **Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care acordă instanței sesizate cu o cale de atac împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională un termen de 60 de zile pentru a se pronunța, cu condiția ca această instanță să fie în măsură să asigure într-un asemenea termen efectivitatea normelor de fond și a garanțiilor procedurale recunoscute solicitantului de dreptul Uniunii. În caz contrar, instanța menționată este obligată să lase neaplicată reglementarea națională care stabilește termenul de soluționare și, după expirarea acestui termen, să pronunțe hotărârea sa cât mai prompt cu putință.**

Semnături